

I

İş İlanı

“İyi para kazandıracak ciddi bir iş arıyorum.
Satış işi tercihim.”

Bu kadar kolaydı işte. İnternetteki iş bulma firmalarına yazıp bekliyordun. Hoop, adres kutuna iş önerileri dolmaya başlıyordu. Ama doğrusu ya, şöyle bol para kazandıracak bir iş bulmak pek zordu. O tip işlerde çalışanlar yerlerinden bir türlü ayrılmıyorlardı ki benim gibi gençlere de fırsat çıksın.

Gelen yanıtlar aşağı yukarı aynıydı: “Başlangıç için ücretsiz çalışmayı kabul ederseniz...”

Haydi bedava çalışmayı kabul ettim diyelim, ya sonra? Ne zaman verecekleri belli olmayan cüçük kadar bir maaş! Cüçük dediğim de arpacık soğanınıninki yani...

O kadar okudum, nice sınavlara girip ter döktüm, sonunda üniversite de bitti. Eee? Hani iş?

Bu düşüncelerle iletiler arasında sıkıntıyla dolaşırken, birden ilanıma gelen ilginç bir yanıt dikkatimi çekti:

“Dileklerin gerçek olabilir.

İlk üç ayda araba, bir yılda ev...

Seyahat etmeye hazır mısınız?”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yanlış mı okuyordum? Yoo, resmen yazıyordu işte: “İlk üç ayda araba, bir yılda ev.” Masal gibi...

Hemen Derya’yı aradım:

“Fırsat ayağımıza geldi kızım. Bu işi alırsam, bir-iki yıla kalmaz zengin oluruz.”

Derya’yla üniversiteden arkadaştık. Farkındaydım, bir gün evleneceğimizin hayalini kuruyordu. Ben ise önce paramız olsun diyerek herhangi bir bağılık sözü vermeyi erteleyip duruyordum. İşim yoktu, arabam yoktu, param hiç yoktu. Yani sıkı bir bahanem vardı. Ama bu cazip işe girip evi ve arabayı alırsam, bahanem kalmayacaktı, mecburen geleceğe dair inandırıcı bir vaat gerekecekti.

Derya’nın sevineceğini sanmakla aptallık etmişim. Nedense bütün kızlar bayılır didik didik soruşturmaya, hele Derya’nın bu huyu dayanılacak gibi değildir. Neymiş, neredeymiş, ne satacakmışım diye anında soru bombardımanına tuttu beni.

“Ne fark eder? Şeker, ilaç, parfümeri, ne olursa satarım,” dedim, yaranamadım.

Ben işi savununca, bu kez seyahat konusuna taktı. Bu seyahatler neyin nesiymiş, ne kadar sürecekmış falan... O ayrıntılara girdikçe, işle ilgili hiçbir şey bilmediğimin farkına vardım.

“Öğreneceğim, merak etme. Seni ararım,” deyip kapattım telefonu.

“İşin içeriğiyle ilgili bilgi rica ediyorum,” diye yazdım hemen. Tabii ki işle ilgilendiğimi, seyahat edebileceğimi de belirttim. Kendi olanaklarımla bir yere gidemiyordum, bari iş nedeniyle bedavadan gezip tozardım.

Ben parmağımı “gönder” tuşuna henüz basmıştım ki, karşıdan yanıt geldi:

“Masallara inanır mısın?”

Hayret bir şey! Bu da ne tuhaf bir soruydu. Ama para da hep tuhaf insanlarda olurdu zaten. *‘İnşallah şaşırtmacalı bir soru değildir bu. Beni mi sınıyor, anket mi yapıyor, nedir...’* diye geçirdim içimden. Yanıtladım:

“Hayır, inanmam.”

Görevli, bilgisayar başında oturuyordu herhalde. Ben yanıtlamı yollar yollamaz neredeyse aynı dakikada gelen karşı iletide, görüşmeye gideceğim adres yazıyordu, işle ilgili başka açıklama yoktu. İyi... Demek şaşırtmacalı soruyu geçmiştim. İşin ne olduğunu da görüşmeye gidince ayrıntılı olarak öğrenirdim.

Bu işi mutlaka almalıydım. Parası hayal ettiğimden de iyiydi. Gazetelerde, kısa yoldan zengin olan genç iş adamlarının röportaj dizilerini hiç kaçırmazdım, bakarsın bu fırsat yolumu açar, ben de onların arasına katıldım.

Acaba arabanın markasını, modelini falan kendileri mi seçip verecekti? Belki bana sorarlardı, hangi arabayı istiyorum diye... Benim hayalim, kırmızı bir cabrio: Ya Ferrari Modena 360 olmalı, ya Porsche Carrera Turbo S... Fazla uçtuysam, Audi A3 RS3 de olur.

Eh hadi, markasından ödün vereyim, ama modelinden ve renginden asla vermem: Mutlaka üstten açılacak ve rengi kırmızı olacak.

Görüşme gününü sabırsızlıkla bekledim. Bu arada Derya ile iş konusunda tartışıp durduk.

Bana verilen adresin, çok katlı modern bir holding binasına ait olacağını düşünmüştüm. Oysa görüşme günü adresi bulduğumda karşıma çıkan, ucu bucağı görünmeyen koca bir bahçe içinde eski püskü devasa bir köşktü.

Sokak adını, kapı numarasını tekrar tekrar kontrol ettim. Hatta gidip köşebaşındaki bakkala bile sordum. Adres doğrudu.

Biri benimle dalga geçmişti. Ah hınzır Nurettin ah, benim iş aradığımı biliyordu, kesin o oynamıştı bu oyunu.

“Miras için mi geldiniz?”

“Ne mirası?”

Bakkalın çenesi pek düşüktü, meraklıydı da:

“Yazarın mirası, diyorum. Köşkü kime bırakacak diye bütün mahalleli meraktayız. Koca bahçesi var, arsa birkaç milyon dolar eder herhalde. Siz yazarın akrabası mısınız?”

Adamın yüzüne bakakalmışım.

“Kim? Ne yazarı?”

“Valla işte ne bileyim, kendine yazar diyordu, ama basılı tek satırını bile görmedik. Kafayı yazmakla bozmuştu. Sonunda koca evde yalnız başına öldü gitti.”

Üzülmüş gibi yaptım: “Vah vah...”

“Öldüğünü uzun süre kimse fark etmemiş. Cesedi fa-reler kemirmiş, bulunduğu neredeyse iskelete dönüşmüştü...”

Tüylerim  rperdi. İnsanın iskeletinin yaşıadığı evde bulunması... Ne hazine bir son. Beni hiç ilgilendirmiyordu, ama ayıp olmasın diye sordum:

“ ocukları yok muymuş?”

“Yok, hiç evlenmemiş. Bir kedisi vardı, o kadar. Öldüğü anlaşıldığından bu yana kediyi de gören olmadı. Ka tı gitti herhalde. Ya da bir arabanın altında kaldı, ne bileyim...”

 hrin göbeğinde böyle büyük arazi zor bulunurdu. Burayı bir in aat ıya ver, binaları kondur, sonra pazarla... Artık bir daha  alı mana gerek yok, o biçim para yani.

“Sizin yazarla ili kiniz ne?”

“Hiçbir ilgin yok. Ben i  görüşmesi için gelmi tim. Bu adresi vermişler. Herhalde yanlışlık oldu.”

“Galiba yazar ardında epeyce yazı bırakmış. Onların elden geçirilmesi için bir yardımcı aranıyor olabilir. Geçenlerde senin gibi birkaç genç geldi.   erde biriyle g r  m  ler. Kırmızı arabalarla mahalleden geçip gittiler sonra. Hepsi de süper arabalardı, valla bu yaşta benim bile a zımın suyu aktı.”

Adrese tekrar baktım. Uyduruk bir yazarın dosyalarını toparlama i i hiç bana göre değildi. Yine de, bakkalın a zından çıkan ‘kırmızı araba’ sözü, ilanının cazibesini hatırlattı bana.

“Gidip ben de g r  sem mi?   erde biri var mı?”

“Ben nereden bileyim? Buradan bakınca kapıdan giren çıkan görünmüyor ki... Bahçedeki ağaçlar g r    engelliyor.”

Kafayı yemiş bir yazarın yazılarını derlemek, saçma sapan yazılarını temize çekmek, dosyalamak... Valla ne iş olsa yapardım, ucunda kırmızı araba olsun yeter.

O anda aklıma geldi, iş ilanında “Seyahat etmeye hazır mısın?” diyordu. Bu durumda, kâğıt toplamak söz konusu olamazdı. Gezip tozmak vardı yalnızca.

İçimde, ilginç bir serüven yaşayacağıma dair tuhaf bir his uyandı. Biraz heyecan... ve çokça da henüz anlamlandıramadığım garip bir korku.

Sokakta top oynayan çocukların arasından geçip köşkün bahçe kapısından girdim.

